

σπίτι μου ή νέα αυτή και φρόντιζε για το νοικοκυριό μου. 'Αλλά είχα την άτυχία νά μ' έρωτενη ξέσπανα ή μικρή ωτηνόθερη υπηρέτρια μου. 'Έγγι ήμουν πολύ νέος... Καί μέσα στη μοναξιά πού ζούσα έκει κάτω άνταποκρίθηκα για λίγον καιρό γεννήθηκε ένα παιδί. Τότε ο πατέρας νά παντρεύτηκε έπισήμος, σύμφωνα με τους Γαλλικούς νόμους, τη μητέρα του πατιδιού μου, έστω κι' άν ήταν μιά κάτινη, μιά ημιάρροδη γυναίκα...'.

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Καί ήμως... Την έγκατέλειψες κι' αυτή και το παιδί σου.

ΜΑΡΚΟΣ.—Δέν την έγκατέλειψα, 'Αρλέττα. Αυτή μ' έγκατέλειψε, μια χωρίς νά το θέλη. Πέθανε άπο τους πυρετούς που μαστίζουν έκεινα τα μέρη.

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Καί το παιδί;

ΜΑΡΚΟΣ.—'Ήταν ήδη άρρωστο θταν πέθανε ή μητέρα του. Καί σε λίγες μέρες πέθανε κι' αυτό. Η μητέρα, 'Αρλέττα. 'Άλλα και δεν ήταν ο μάεσμος σού που τη δημιόθηκε άλλα, έτσι, δεστού νά νομίστη στην έμμα ένοχος κι' άπεναντί σου κι' άπεναντί της... πρώτης μου συζύγου.'

ΑΡΛΕΤΤΑ. (συγκινημένη).—"Ετσι λοιπόν..."

ΜΑΡΚΟΣ.—Ναι, 'Αρλέττα. Αυτή είνε ή άλληθεα... Καί τώρα πές μου : 'Αξιζα τα σκληρά λόγια που μου είπες ; Μήπως δέν σε λατερών, άγαπημένη μου ; Καταδέκτηκες έσυ νά θεωρήσεις άντικερό σου μια υπερέτρια άπο το 'Ανταν ; 'Ω, 'Αρλέττα, βλέπεις ότι δεν είμαι τόσο άπιστος κι ανανδρος, δύο νόμιζες ;

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Καί γιατί δέν μου τά είτες όλα αυτά πριν παντρεύτημε ;

ΜΑΡΚΟΣ.—Τά είπα στὸν πατέρα σου, 'Αρλέττα. 'Άλλ' αώτος με παρακάλεσε νά μη σού τώ πίτοια.

ΑΡΛΕΤΤΑ. (θεαει συγκινημένη).—Μάρκο, οιγώρεσέ με... Σον φρέθηκα πολύ πρόστιχα... Συγχώρεσε με, άγαπημένε μου... Κι' άκομα πές μου, Μάρκο, είν' άλληθεα ήτη ή 'Ανναγάιτης είνε τόσο ψφαλες, ώστε δέ μπορει νά τις ξέχαση κανεις, διντις τις άγοτάπεις και ξήσει μαζί τους ;

ΜΑΡΚΟΣ.—Αυτή είνε μπρεβολές, 'Αρλέττα. Δέν ίπαρχουν πιο ώραιες γιναίκες όπο τις Ενρωταίταις, άγαπη μου. Κι' ή πιο ώραια αύτη έλεισ σύ, 'Αρλέττα μου...

ΑΡΛΕΤΤΑ.—'Ωστε δέν είσαι θυμωμένος μαζί μου, Μάρκο ; Μ' άγαπας δύος πριν, δυος πάντα ;

ΜΑΡΚΟΣ, (άκουμπωντας στὸν όμο της).—Είσαι ή μόνη γιναίκα που άγαπησα αλληνήν, 'Αρλέττα, και πού θ' άγαπας δύο θύ τοις ξαν...

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Φύλησέ με λοιπόν, για νά πεισθώ διτ με συγχώρησες.

(Ο Μάρκος την παίρνει στὴν άγκαλια του και την γεμίζει φιλωνά).

ΤΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ ΧΟΥΝΤΕΝΟΤ

ДЕКА ΓΝΩΜΙΚΑ

— Καλημέρα.—Καληγάρτα ! Νά ή ξωή.

— Ή ένεργεια δέν λησμονέται ποτέ. Φροντίζουν τόσο πολύ νά τη διατυπωνίσουν ολ... ενέργετες.

— Ο έγωστης έχει κι' αυτός καρδιά δυτσί διοι οι άλλοι οι ανθρωποι, άλλα την έχει για τὸν έαυτό του μόνο.

— Οι άνθρωποι είνε σαν τὰ σκηνακά τῶν θέατρων. Πρέπει νά τοὺς βλέπει κανένας άπο μακριά.

— Εξομολογούνται τὰ παληά τους σφάλματα μόνα δοι επομένοινται νά κάμουν καινούργια.

— Πρέπει νά είνε κανείς αφ' έαυτον του κάτι, άλλωστε δέν είνε τίποια.

— Βλέπει πολλοὺς νά δίνουν συμβουλές, άλλα δέν διέπει πολλά νά τίς πάρων.

— Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν κοιλημένη τόσο πολὺ τη μάσκα στο πρόσωπο τους, ώστε δέν αποτάπει ούτε μετά θάνατο.

— Ο παταδόδες υποφέρει πάρα πολύ θάνατον προχεωθεῖ ν' άναγνωσθει καὶ πάποντος ἄλλον έπιτος ἀπό τὸν έαυτό του.

— Υπάρχουν άπομμήσεις τῆς ἀρετῆς δύναταις και τῶν λουλουδιῶν. 'Υπάρχουν έπομένας και ψευτίκα προτερήματα.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ... ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΩΝ

Συνεστήθη ποδ' έτῶν στὸ Λονδίνο ένας πρωτότυπος σύλλογος, ό σύλλογος τῶν... έξαδακτύλων. Για τὰ γίνεται κανείς μέλος που συλλόγου αυτοῦ, πρέπει νά έχη στὸ κάθε του χέρι έχη δάχτυλα.

'Από μιά στατοτική που συνετάχθη ἀπό τὸ γραμματέα του συλλόγου αυτοῦ, ἀπόδεινενταν διτ ιπάρχουν σ' διον τὸν κόσμο 2.173 ἄτομα ποὺ έχουν έχη δάχτυλα στὸ κάθε τους χέρι, 481 με ἔφτα δάχτυλα και ένας μὲ δάχτω δάχτυλα στὸ κάθε χέρι !...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

·Ο βασιλεὺς Γεώργιος στὸ Λονδίνο. Πᾶνς δέν κατώρθωσε ν' υγεράση πέντο της προσκοπῆς. 'Ο κ. Σερφύλης καὶ ἐ Σταυρός της Πανούλλας. Μιά πετυχημένη σπάντησις. 'Ενα επεισόδιο στὶς 'Ιπποδρεμίες τοῦ 'Ωτείγι. Οι διὸ φιλοι ξένοι. Πειοί ήσαν καὶ πᾶς ἀποστέμμασαν διὸ χαμίνια, κτλ.

Όταν ὁ ἀειμητος Βασιλεὺς μαζί Γεώργιος ὁ Α' πρίγανε στὸ Λονδίνο, γνώιτε στὸν δρόμου τῆς 'Αγγλικῆς πρωτευούσης τόσο ἀπλά γνημένος, διτε δύσκολα θὰ μάντευε κανεὶς τὴν ιδιότητα του.

Μιά μέρα στὸ Πενίγουντ πλησίασε, χωρὶς συνοδεία, σ' ένα μικρὸ κατωπτωλεῖο καὶ ζήτησε ένα πόνο.

— Θε δέλετε κανένα φτηνό, τῶν δινούντων ή τῶν τεσσάρων ;

— Θάθελα κανένα κάπως θεριθέτερο ! ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας δὲ Βασιλέυς.

·Η παλήτηρα τοῦ έδωσε τότε ένα πονδο... τῶν δικτὼ πεννῶν, ἐπίσης φτηνὸ δηλαδή, χωρὶς τὰ φανταστὴ σπίτια της.

Κάποτε ποὺ δὲ κ. Σοφούλης έπιγανε στὴν Κέρκυρα, γνωρίστηκε στὸ βατόρι μ' έναν Κερκυραίο, ἔμπροσθε λαδιού. 'Οταν λοιπὸν τὸ βατόρι στὸ παντόρι εἴπασε ἔμπροσθε στὸ παληὸ φρούριο τοῦ νησοῦ, πλησίασε τὸν κ. Σοφούλη στὸ φερόντος.

— Ξέχετε ίδε ποτὲ σας τὸ σταυρὸ τῆς Πανούλας ;

— Πάντας, ωρίτεσθε δὲ κ. Σοφούλης.

— Τὸ Σταυρὸ τῆς Πανούλας, είπα.

— Πιού Σταυρὸ τῆς Πανούλας ;

— Τὸ Σταυρὸ ποὺ έχει τὸ φερόντος πού διείσδειν ήτη Πανούλα σαμάζει μὲ τὴν γάτα-σταν έδρηνταις απ' τὸ νησοῦ.

— Ο Σοφούλης έξεπλάγη.

— Οχι, είπε, δέν τὸν ξέρω. Μήπως αστειεύεστε ;

— Σᾶς μιλάν σοβαρῶς. Βλέπετε αιτὸν τὸ λεικὸ διό προφίου ; Τώρα ποὺ θὰ πλησίασε ποὺ κοντά, θὰ δῆτε στὴν μιὰ τὸν πλευρά έναν σταυρό. Εἰν' ο σταυρὸς ποὺ έχει κάμει τὸ Πανούλα μαϊδεῖ μὲ τὴ γάτα-σταν δέργενταις τὸ νησοῦ.

— Κι' άληθινά, διταν πλησίασε στὸ δράχο, δὲ κ. Σοφούλης είδε πάνω σ' αὐτὸν τὸ σημείον τοῦ Σταυροῦ, καιμένο μὲ πολλὲς γωμαές, τὴ μιὰ κοντά στὴν άλλη, σάν νά τὸν είχε σκαλισει πράγματι καυμάτια πελωρία γάτα, γρασούνταις μὲ τὴ άπολείναν νήσιο τὸ δράχο.

— Ο κ. Σοφούλης κιντάνει προσκοπή στὸ δράχο, σ' απέργειον σημένοντο, σκέπτηκε λίγα, κι' έπειτα γήρασε ποτὲ πώς δινούνται ή Πανούλα στὴν πλάτην τὸν πλήθους. 'Ενα χαμίνια πού διέπει τὸ παντόρι τοῦ :

— Τὶ νά σον πῶ, φύτατε, δέν έγγωφίζα, σύτε έπιστενα ποτὲ πώς η Πανούλα είνε μιὰ μεγάλη γάτα και πῶς είνε καὶ τόπο ποὺ φιλόθηση, ώστε νά κάνη και τὸ... σταυρὸ της !...

·Απὸ μιὰ Γαλλικὴ έφημερίδα τοῦ 1902 παρένομε τὸ παρακάπτοντο διό πρόσω έλαβε χώραν τὴν έποχη έκείνη στὶς ίπποδρομίες τοῦ 'Ωτείγι :

— 'Διν' ξενοί, μὲ ποὺν ἀριστοκρατικῶν τρόπους, διηηθύνοντο πρὸς τὴν μάρμαρα τους. 'Επειδὴ θύμος θῶμα ποὺν ψήλοι, προκαλεσάντα τὴν προσοχὴν τοὺς πλήθους. 'Ενα χαμίνια πού διέπει τὸν άρχοντα, άρχοντες νά φωνάζει δινατά, άπευθυνόμενο πρὸς έναν σύντροφο του :

— Βρέ ον ! Κύττα αιτούς τοὺς δινὸ Κυριακάτικους !... Μωρὲ μὲτοὶ...

— Τὸ δέλλο καμίνι απάντησε :

— Γειά, καρά τους !

— Καὶ στρεφόμενο πρὸς τοὺς δινὸ κυριούς, τοὺς φώναξε :

— Τί καταπάσι μέτο τὸν οὐρανό ;

— Μιὰ γηρά καμίνι ποὺ περνούσε τὶ στιγμὴν έκείνη ἀπὸ έκει, είπε αὐτοτῷ στὸ δέλλο καμίνι :

— Δέν τρέπεστε, παιδιά ! 'Ετσι μιλάνε στοὺς κυρίους ;

— 'Ε, καλά, κυρά ! τῆς άπάντησε τὸ πρώτο γαμάνι, έγώ δὲν πρόσβαλα τὸν κυρίους. Τοὺς θυματάν μοναχά, γιατί είνε σὰν τὴν λεγεροφέδνα !

— Επειτα ἀπὸ τὸ νέο αὐτὸ πείραγμα, οἱ ένας ἀπὸ τοὺς δινὸ έξενος γήρισε στὸ καμίνι και τὸν είπε :

— Εύχαριστο, φέ δλάμη !

— 'Αμα ἀκούσαν τὰ λόγια αὐτὰ τὰ καμίνια, φωνάξαν θριαμβευτικὴ στὴ γηρά :

— Βλέπεις λοιπόν, κυρά. Οι καρφοί σου δὲν είνε καθόλου πρίγκηπες...

— Καὶ διως, λέει ή Γαλλικὴ έφημερίδα, δὲ μικρὸς γαβριάζεις είλεις λάττο.

— Οι δινὸ ξένοι ήσαν οι πρίγκηπες τῆς 'Ελλάδος, Γεώργιος και 'Ανδρέας !

